

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 282/09-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. J., t. č. vo výkone trestu B., vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práv zaručených v čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní o obnove konania pôvodne vedenom pod sp. zn. 1 T 38/2004 a postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Nto 9/2009 a jeho rozhodnutím z 12. mája 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júla 2009 doručená (doplnená podaniami doručenými 13. augusta 2009 a 3. septembra 2009) sťažnosť M. J., t. č. vo výkone trestu B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 1

ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv zaručených v čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní o obnove konania pôvodne vedenom pod sp. zn. 1 T 38/2004 a postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Nto 9/2009 a jeho rozhodnutím z 12. mája 2009.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom podaným okresnému súdu 14. apríla 2008 domáhal obnovy konania v jeho trestnej veci pôvodne vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 1 T 38/2004, pričom podľa jeho názoru okresný súd o jeho návrhu koná so zbytočnými prietahmi, čím ho vystavuje dlhodobej právnej neistote. Rýchlemu postupu okresného súdu vo veci rozhodovania o jeho návrhu bránia podľa tvrdenia sťažovateľa aj neodôvodnené namietania zaujatosti sudcami okresného súdu, o ktorých následne rozhodoval krajský súd, ktorý sa rovnako mal svojím postupom dopustiť zbytočných prietahov. Od porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny), resp. od porušenia práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 dohovoru) odvodzuje sťažovateľ aj porušenie ďalších ním označených článkov ústavy.

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezhosť vyslovil, že okresný súd svojím postupom v konaní (vedenom pod sp. zn. 2 Nt 3/2008) o obnove konania pôvodne vedenom okresným súdom pod sp. zn. 1 T 38/2004 a krajský súd postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Nto 9/2009 a uznesením z 12. mája 2009 porušili ním označené základné práva zaručené ústavou a listinou a právo zaručené dohovorom.

Sťažovateľ ďalej požadoval, aby ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 Nto 9/2009 z 12. mája 2009, prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietahov a „spravodlivo“ a priznal mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 20 000 €

a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pre ústavným súdom. Zároveň požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

V doplnení sťažnosti doručenom ústavnému súdu 13. augusta 2009 sťažovateľ predložil ústavnému súdu „*vyjadrenie zo dňa 16. júla 2009 Nadácie Charty 77*“ na podporu svojho tvrdenia o porušení jeho základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v označených konaniach všeobecných súdov. V doplnení sťažnosti doručenom ústavnému súdu 3. septembra 2009 sťažovateľ opätovne žiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Sťažovateľ predovšetkým tvrdí, že všeobecné súdy vo veci jeho návrhu na obnovu konania pôvodne vedenej okresným súdom pod sp. zn. 1 T 38/04 konajú so zbytočnými priet'ahmi, resp. v neprimeranej lehote, čím porušujú jeho základné právo zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Ústavný súd ďalej poukazuje na to, že jeho judikatúra sa ustálila v tom, že základným účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (a obdobne aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. I. ÚS 100/03). Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov teda možno porušiť iba v konaní, ktorého výsledkom môže byť rozhodnutie štátneho orgánu o právach a povinnostiach jeho účastníkov, pretože len také rozhodnutie môže ukončiť stav právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu (III. ÚS 62/01, II. ÚS 20/02).

Podľa § 393 ods. 1 Trestného poriadku ak sa skončilo trestné stíhanie vedené proti určitej osobe právoplatným rozsudkom, právoplatným trestným rozkazom alebo právoplatným uznesením, možno v trestnom stíhaní tej istej osoby pre ten istý skutok pokračovať, len ak bola povolená obnova konania.

V konaní o návrhu na obnovu konania – v štádiu do právoplatného rozhodovania o povolení obnovy konania alebo rozhodnutia o zamietnutí návrhu na obnovu konania – nie je aplikovateľný čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. čl. 38 ods. 2 listiny) v časti týkajúcej sa práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (rovnako to platí, pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru v časti týkajúcej sa práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote – pozri napr. Sablon v. Belgicko, 2004), pretože nejde o rozhodovanie o trestnom obvinení alebo hmotnom práve a o odstránenie stavu právnej neistoty v primeranej lehote právoplatným rozhodnutím vo veci (mutatis mutandis III. ÚS 187/02, III. ÚS 191/02, IV. ÚS 185/04).

Takéto rozhodnutie týkajúce sa práv sťažovateľa bolo už totiž vydané v pôvodnom konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 1 T 38/2004 a toto rozhodnutie predstavuje prekážku veci rozhodnutej, ktorú nemožno prerokovať znova. Právna neistota sťažovateľa v tomto konaní bola odstránená uvedeným právoplatným rozhodnutím.

Prekážka veci rozhodnutej odpadne len za predpokladu nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o povolení obnovy konania, keď by okresný súd bez ďalšieho návrhu vec znovu prerokoval. V tomto štádiu by už preto išlo o rozhodovanie o trestnom obvinení a odstránenie stavu právnej neistoty v primeranej lehote právoplatným rozhodnutím o návrhu na zmenu rozhodnutia vydaného v pôvodnom konaní, a prichádzala by teda do úvahy aj aplikovateľnosť čl. 48 ods. 2 ústavy (a čl. 38 ods. 2 listiny) v časti týkajúcej sa práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a rovnako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pri obnove konania aj podľa Trestného poriadku (§ 393 ods. 1 Trestného poriadku a nasl.) môže byť základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48

ods. 2 ústavy porušené len v štádiu po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o povolení obnovy konania (mutatis mutandis III. ÚS 191/02).

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup okresného súdu a krajského súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bez ďalšieho kvalifikoval ako porušenie základného práva sťažovateľa garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), príp. práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) tým, že krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 1 Nto 9/09 z 12. mája 2009 o vylúčení sudkyne okresného súdu z vykonávania úkonov trestného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 2 Nt 3/2008 (konanie o povolenie obnovy konania v trestnej veci sťažovateľa vedenej pod sp. zn. 1 T 38/2006) bez toho, aby na to bol dôvod, ústavný súd uvádza, že podľa svojej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a

neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu č. k. 1 Nto 9/2009-80 z 12. mája 2009 okrem iného vyplýva:

«Uvedená trestná vec bola na základe rozvrhu práce na Okresnom súde Čadca pridelená sudkyňi JUDr. A. H. a je vedená pod sp. zn. 2 Nt/3/2008(...)

Sudkyňa Judr. A. H. v zmysle ust. § 32 ods. 1 Tr. por. oznámila svoju zaujatosť a požiadala krajský súd o vylúčenie z vykonávania úkonov trestného konania z dôvodov § 31 ods. 1 Tr. por. Svoju žiadosť odôvodnila tým, že poškodenú E. K. ako advokátka, resp. ako splnomocnená zástupkyňa v pôvodnom konaní nezastupovala. Poukázala však na to, že do mája 2003, dokedy pracovala ako advokátka, poškodenej poskytovala rôznu právnu pomoc a porady, ktoré jej vzťah k menovanej dostali do pozície, kedy nemožno hovoriť iba o pracovnom vzťahu a preto pri prejednávaní predmetnej veci by nemohla postupovať s profesionálnym nadhľadom a absolútnou nezaujatosťou.

Krajský súd preskúmal dôvodnosť návrhu sudkyne v zmysle § 31 ods. 1 Tr. por. a zistil, že tento je opodstatnený.

Podľa § 32 ods. 1 Tr. por., veta prvá: „Ak z dôvodov uvedených v § 31 ods. 1 Tr. por. oznámi svoju zaujatosť sudca alebo prísediaci, o vylúčení rozhodne nadriadený súd v senáte.“

Podľa § 31 ods. 1 Tr. por., z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca, prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradní, vyšší súdny úradní, súdny tajomník a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednáwanej veci alebo osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka, k ich obhajcom, zákonným zástupcom a splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu v tomto konaní.

Podľa súdnej praxe pomerom k prejednáwanej veci v zmysle ust. § 31 ods. 1 Tr. por. treba rozumieť určitú zainteresovanosť orgánu trestného konania na skutku, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie. Táto môže napr. spočívať v tom, že orgán trestného konania alebo jeho príbuzný, rodinný príslušník, osoba mu blízka a pod. boli činom poškodení, prípadne orgán trestného konania bol svedkom skutku, pre ktorý sa trestné stíhanie vedie a pod. Na

pomer k veci však nemožno usudzovať výhradne zo spôsobu, akým orgán činný v trestnom konaní hodnotil vykonané dôkazy, ani vyslovenie právneho názoru pri meritórnom posudzovaní veci, či pri posudzovaní konkrétnych skutočností, o ktoré sa opiera výrok o vzatí do väzby, ponechaní obvineného vo väzbe alebo o predĺžení lehoty trvania väzby.

Pomerom orgánu trestného konania k osobám uvedeným v § 31 ods. 1 Tr. por. alebo k inému orgánu činnému v trestnom konaní sa rozumie vzťah tohto orgánu k niektorej z uvedených osôb, resp. k inému orgánu činnému v trestnom konaní, ktorý môže vyvolať pochybnosti o jeho nezaujatosti a nestrannosti. Takýto vzťah môže spočívať napr. v príbuzenskom a rodinnom pomere, v priateľskom alebo nepriateľskom vzťahu medzi úradnou osobou a niektorou z osôb uvedených v § 31 ods. 1 Tr. por. a pod.

Účelom citovaného ustanovenia § 31 ods. 1 Tr. por. je upevniť dôveru účastníkov konania i verejnosti v nestrannosť postupu orgánov činných v trestnom konaní. Preto zákon vylučuje z vykonávania úkonov trestného konania ten orgán činný v trestnom konaní, u ktorého možno mať pochybnosť o jeho nezaujatosti z dôvodov taxatívne uvedených vo vyššie citovanom ustanovení. Týmto procesným postupom je zabezpečené ústavné právo každého domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde tak, ako je toto právo obsiahnuté v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Z vyjadrenia sudkyne JUDr. A. H. vyplýva, že osobne pozná poškodenú E. K., ktorá má v uvedenej trestnej veci postavenie poškodenej strany a jej vzťah ja takej vnútornej kvality, že menovaná sudkyňa nie je spôsobilá rozhodovať nestranne a nezávisle.

Medzi záruky nezávislosti súdu, ktorá je účelom zabezpečenia najmä jeho nestrannosti, patria záruky psychologickkej povahy, t. j. hľadisko, ako sa súd javí v očiach strán, tzv. „zдание nezávislosti“, založené na javovej stránke veci. Súd musí byť nielen fakticky nezávislý, ale musí sa ako taký javiť aj v očiach strán. Nestačí však len subjektívny pocit strany, jej obava z nedostatku nezávislosti súdu musí byť objektívne odôvodnená, musí mať konkrétny objektívny základ. Podľa názoru krajského súdu vyššie uvedené okolnosti sú relevantným dôvodom na postup podľa § 31 ods. 1 Tr. por., ktoré zakladajú dôvod na vylúčenie sudkyne z rozhodovania v trestných veciach obvineného. Je totiž neodňateľným právom obvineného, aby o jeho návrhu na povolenie obnovy konania rozhodol sudca, u ktorého nie sú žiadne pochybnosti o jeho zaujatosti.

Konanie a rozhodovanie súdu nielenže musí byť spravodlivé, objektívne a nestranné, ale aj navonok sa takým musí javiť, a preto krajský súd vylúčil sudkyňu JUDr. A. H. z vykonávania úkonov trestného konania, o ktoré sama požiadala, v trestnej veci odsúdeného M. J., vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 2 Nt/3/2008.»

Z citovanej časti odôvodnenia vyplýva, že krajský súd sa zaoberal námietkou zaujatosti, ktorú vzniesla sudkyňa okresného súdu, náležitým spôsobom sa s ňou vysporiadal a odôvodnil záver, ktorý ho viedol k rozhodnutiu o potrebe vylúčenia sudkyne okresného súdu z vykonávania úkonov v konaní o obnove konania. Ústavný súd opäť pripomína, že mu jeho zaradenie v právnom systéme Slovenskej republiky neumožňuje skúmať, či námietka zaujatosti sudkyne okresného súdu JUDr. A. H. bola, ako to tvrdí sťažovateľ, „vymyslená“, resp. či sa zakladá „na pravde“. To je úloha orgánu verejnej moci (v tomto prípade krajského súdu), ktorý o námietke rozhoduje. Úloha ústavného súdu potom spočíva v skúmaní, či sa tento nadriadený orgán ústavne konformným spôsobom v rámci svojho rozhodovania s predmetnou otázkou zaoberal a dostatočne vysporiadal.

Podľa názoru ústavného súdu uvedený právny názor krajského súdu je zdôvodnený dostatočne a nemožno ho považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k napadnutému konaniu a rozhodnutiu krajského súdu odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k ostatným námietkam sťažovateľa o porušení ním označených článkov ústavy a dohovoru (čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 47 ods. 3 a čl. 152 ods. 4, ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru) ústavný súd poznamenáva, že tieto ostali iba v rovine tvrdenia bez toho, aby ich akoukoľvek argumentáciou podporil a náležito odôvodnil. Sťažnosť sťažovateľa sa preto v tejto časti javí ako neopodstatnená, a to z dôvodu absencie akejkoľvek príčinnej súvislosti medzi označenými článkami ústavy a dohovoru a sentenciami uvádzanými sťažovateľom.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, a rozhodnutie o zrušení uznesenia krajského súdu, prikázaní mu konať bez zbytočných priesťahov a o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a trov konania je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), nepripadalo už do úvahy, aby ústavný súd o tejto časti sťažnosti rozhodoval.

Z dôvodu odmietnutia sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa aj žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2009